

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **V.V.H.**, státní příslušnost ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2013, č. j. **MV-46415-5/SO/sen-2013**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-46415-5/SO/sen-2013 se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (žalovaného), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 1. 2013, č. j. OAM-23504-22/DP-2012. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ.

Žalobce namítá, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), napadené rozhodnutí není odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dle žalobce byla zásadním způsobem porušena také ustanovení správního řádu definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Žalobce zdůrazňuje, že spisový materiál neobsahuje řádný důkaz o tom, že by se žalobce vytykányh přestupku dopustil. Výpisy z evidencí, které jsou součástí spisu, nebyly jako důkaz ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu provedeny a nemohou tudíž jako důkaz sloužit. Správní orgán musí vycházet z pravomocných rozhodnutí o porušení právních předpisů, úřední evidence takové požadavky nesplňuje. Rozhodnutí je proto dle žalobce nepřezkoumatelné a založené na nedostatečně zjištěném stavu věci. Nesprávnost postupu, kdy správní orgány vycházejí pouze z databáze, kterou však není možné označit za naprosto spolehlivou a v ní uložené údaje za prokázané, potvrdil i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 1. 2013, č. j. 10 A 320/2011-50. Ani výslech účastníka řízení není dle žalobce jednoznačným důkazem o spáchání přestupku.

Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že většiny deliktů se dopustil v době, která předcházela vydání jeho povolení k pobytu, respektive jeho prodloužení v roce 2010. Konkrétně dva z deliktů byly spáchány v roce 2008, jeden v roce 2009 a jeden v roce 2010, ještě před prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Až poslední dva přestupky měly být spáchány v roce 2012. Postup správních orgánů tak narušuje důvěru obyvatel v konstantní a předvídatelné rozhodování a je v rozporu se základními zásadami jejich činnosti.

Žalobce také tvrdí, že správní orgán prvního stupně se jen velmi okrajově zabýval přiměřeností dopadu svého rozhodnutí a žalovaný v podstatě pouze zopakoval závěry prvoinstančního orgánu. Žalobce poukazuje na to, že zásadní skutečností, na základě které lze relevantně přiměřenost hodnotit, je především společenská škodlivost jeho jednání, kterou správní orgány zcela pominuly, neboť se vůbec nezabývaly povahou nezákonného jednání, okolnostmi za kterých se tohoto jednání žalobce dopustil, ani nebezpečností tohoto jednání či časovým odstupem od jeho spáchání. Žalobce se dopustil naprosto minimálního pochybení, které vždy spočívalo v tom, že při sobě neměl potřebné potvrzení, povolení či prostředky. Ačkoli se jedná o postižitelné jednání, je nepochybné, že žalobce tímto jednáním nikomu nezpůsobil žádnou újmu a vždy řádně splnil jemu uloženou povinnost. Žalobce je navíc jako cizinec kontrolován nepoměrně častěji než čeští občané. Důsledky neprodloužení pobytu budou pro žalobce naopak zcela fatální, ztratí možnost obživy, bude odloučen od své rodiny a bude muset opustit zemi, s níž spojil svou budoucnost. Důsledky napadeného rozhodnutí jsou tedy zcela nepřiměřené ve vztahu k důvodu, pro který nebylo povolení k pobytu prodlouženo. Důvodem totiž bylo v podstatě čistě administrativní opomenutí žalobce. Žalobce konečně namítá, že čistě formalisticky hodnotily správní orgány i zásah do jeho rodinného života, když pominuly, že jeho skutečná rodina se dnes již nachází na území České republiky.

Žalobce uzavřel, že žádná ze skutečností podstatných pro rozhodnutí ve věci nebyla správními orgány dostatečně hodnocena, což činí jejich rozhodnutí nepřezkoumatelnými.

K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

Z předloženého správního spisu byly zjištěny následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Dne 30. 4. 2012 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.

Ve správním spise jsou založeny výpisy z evidence cizinecké policie, podle nichž byla žalobci dne 5. 1. 2008 uložena bloková pokuta ve výši 1 000 Kč za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterého se měl dopustit tím, že při pobytové kontrole neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče; dne 30. 11. 2008 byla žalobci uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. r) zákona o pobytu cizinců, kterého se měl dopustit tím, že nesplnil povinnost hlásit změnu adresy; dne 3. 11. 2009 byla žalobci uložena bloková pokuta ve výši 2 000 Kč za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když bylo zjištěno, že při pobytové kontrole neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče; dne 16. 6. 2010 byla žalobci uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle § 157 odst. 1 písm. u) zákona o pobytu cizinců, když bylo zjištěno, že žalobce nepředložil ke kontrole cestovní doklad; dne 17. 4. a 30. 4. 2012 byla žalobci uložena pokuta vždy ve výši 500 Kč za přestupek podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců.

Dne 14. 9. 2012 byl žalobce ve věci vyslechnut. V pěti případech uvedl, že si je spáchání přestupku vědom, pouze u přestupku ze dne 30. 11. 2008, kdy mu byla uložena bloková pokuta za porušení povinnosti dle § 157 odst. 1 písm. r) zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že si na tuto skutečnost nepamatuje, protože je to již dlouho. Z výsledku dále vyplynulo, že žalobce nemá žádné závažné důvody bránící mu ve vycestování do země původu. Ve Vietnamu má rodiče, manželku a sestru, v České republice žádné rodinné vazby nemá. Žalobce rovněž neuváděl, že by měl v České republice navázány společenské a kulturní vazby. Tvrdil, že se účastní pouze akcí pořádaných vietnamskou komunitou. Ve spise je dále založen protokol o seznámení se se spisem ze dne 1. 10. 2012, do kterého žalobce uvedl, že při výsledku špatně rozuměl tlumočnickovi ohledně rodinných vazeb v České republice a neuvedl, že zde má strýce a tetu, u kterých bydlí. V České republice také pobývají jeho sestřenice, bratrance a jejich děti. Před dvěma týdny požádala také jeho žena o vízum do České republiky nad 90 dní za účelem sloučení rodiny. Zdůraznil, že chce v České republice zůstat trvale a do Vietnamu se již vracet nehodlá.

Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2013, č. j. OAM-23504-22/DP-2012 byla žádost žalobce podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že proškou v cizineckém informačním systému zjistil, že žalobce se v uplynulých pěti letech opakovaně při pobytových kontrolách dopustil přestupků dle § 157 zákona o pobytu cizinců a přestupků dle § 156 téhož zákona, za které mu byly uloženy blokové pokuty. Z tohoto důvodu byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítnuta podle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dále konstatoval, že se zabýval otázkou, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené ve vztahu k důvodům zamítnutí žádosti. Uvedl, že žalobce má na území České republiky tetu, strýce, bratrance a sestřenice a jejich děti, v domovském státě má rodiče a manželku. Zmínil také, že nezjistil, že by si žalobce vytvořil takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do vietnamské společnosti. S ohledem na výše uvedené učinil závěr, že rozhodnutí není nepřiměřené

ve vztahu k důvodům k zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal obdobné skutečnosti, jako v později podané žalobě. Odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalovaný uvedl, že na základě lustrace z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že žalobce mezi lety 2008 až 2012 opakovaně porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců. Konkrétně dne 5. 1. 2008 a dne 3. 11. 2009 nabylo právní moci rozhodnutí o přestupku pro nemožnost prokázání schopnosti uhradit náklady zdravotní péče při pobytové kontrole, dne 30. 11. 2008 nabylo právní moci rozhodnutí o přestupku pro nenahlášení změny pobytu na území ČR, dne 16. 6. 2010 nabylo právní moci rozhodnutí o přestupku pro nesplnění povinnosti prokázání totožnosti, dne 17. 4. 2012 a dne 30. 4. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí o přestupku dle § 165 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zdůraznil, že za účelem zjištění skutečného stavu věci byl dne 14. 9. 2012 proveden výslech žalobce, při kterém se žalobce k pěti z výše uvedených přestupků přiznal s tím, že všechny pokuty uložené v blokovém řízení zaplatil. Žalovaný zdůraznil, že z dikce § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že k naplnění podmínek pro neudělení dlouhodobého pobytu postačuje jediné porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. V projednávaném případě je nesporné, že žalobci byla za výše uvedená protiprávní jednání udělena pokuta v blokovém řízení, kterou následně zaplatil, a tím své protiprávní jednání uznal. Žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, ze kterého citoval, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje a je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Z uvedeného dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že Česká republika jako suverénní stát stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na veřejný zájem a pořádek. Žalobce dle žalovaného opakovaně prokázal, že právní řád České republiky nerespektuje. Žalobce měl možnost seznámit se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí a svého práva také dne 1. 10. 2012 využil. Seznámil se s protokolem o výsledku účastníka řízení ze dne 14. 9. 2012 i s výpisem z evidence informačního systému cizinců a muselo mu tedy být zřejmé, z jakých důvodů správní orgán prvního stupně jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl. Žalovaný také konstatoval, že posuzoval, zda neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce a došel k závěru, že žalobce na území České republiky pobýval poměrně krátkou dobu osmi let, tudíž jeho vazby k zemi původu nemohly být zpřetrhány. Oproti tomu za poměrně krátkou dobu svého pobytu byl již šestkrát pravomocně uznán vinným za spáchání přestupku, čímž dal jednoznačně najevo svou vůli nerespektovat právní řád České republiky. Z informačního systému cizinců vyplývá, že žalobce nemá na území ČR žádné přímé příbuzné, které má pouze na území domovského státu. Rodinný život tedy může realizovat tam. Z výsledku žalobce je navíc zřejmé, že v České republice nemá navázány žádné společenské a kulturní vazby. Žalovaný proto uzavřel, že zamítavý výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí

a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Ve věci proběhlo dne 15. 10. 2014 ústní jednání. Žalovaný se z jednání řádně omluvil a požádal, aby bylo o věci rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Plně odkázal na písemné stanovisko k žalobě. Žalobce zopakoval žalobní námitky uvedené již v písemném vyhotovení žaloby.

Dle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Žalobce má sice pravdu v tom, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze vydat jen na základě výpisů ze systému cizinecké evidence, správním orgánům však nelze vyčítat, že z údajů uvedených v informačních systémech vycházejí a používají je při své rozhodovací činnosti. Skutečnost, že jimi formálně nebyl proveden důkaz, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, tedy i s výpisem z evidence informačního systému cizinců, a žalobce této možnosti také využil a s podklady rozhodnutí se seznámil. V projednávaném případě je dále podstatné, že žalobce byl v průběhu správního řízení k věci vyslechnut, spáchání přestupků nepopřel, u pěti z nich výslovně uvedl, že si je jejich spáchání vědom, pouze u přestupku ze dne 30. 11. 2008, kdy mu byla uložena bloková pokuta za porušení povinnosti dle § 157 odst. 1 písm. r) zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že si na tuto skutečnost nepamatuje, protože je to již dlouho. Ani u tohoto přestupku tedy žalobce spáchání přestupku zcela nepopřel. Jeho spáchání nepopírá ani v žalobě, kde se naopak dovolává toho, že čtyři z šesti přestupků byly spáchány do roku 2010. Dle krajského soudu proto nelze přisvědčit žalobci, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Projednávaný případ se významně liší od případu řešeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 320/2011 právě v tom, že žalobce byl v průběhu správního řízení vyslechnut a správní orgán tak znal jeho postoj k věci. Výslech žalobce spolu s výpisy ze systému cizinecké policie dle zdejšího soudu poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce se výše uvedených přestupků skutečně dopustil.

Správní řád jakožto obecný procesní předpis, podle něhož se vedou správní řízení, neupravuje – s výjimkou sporného řízení (§ 141 odst. 6 správního řádu) – výslech účastníka jako obecný důkazní prostředek. To ale neznamená, že by byl vyloučen (§ 51 odst. 1 správního řádu zdůrazňuje, že výčet důkazních prostředků je demonstrativní a že k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy). V řízení podle zákona o pobytu cizinců se správní řád navíc uplatní s odchylkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců jakožto právním předpisem zvláštním (srov. § 168 a násl. zákona o pobytu cizinců). A právě pro výslech účastníka v řízení podle zákona o pobytu cizinců platí zvláštní úprava

v § 169 odst. 2. Správní orgán prvního stupně byl tedy jednoznačně oprávněn žalobce k věci vyslechnout a jeho výpověď použít jako důkaz.

Pokud žalobce namítá, že většiny deliktů se dopustil do roku 2010, kdy mu bylo povoleno k dlouhodobému pobytu bez problémů prodlouženo, je třeba konstatovat, že to pouze svědčí o určité benevolenci správního orgánu, nelze z toho však dovozovat, že mu povolení k dlouhodobému pobytu musí být prodlouženo znovu za situace, kdy uložené sankce nesplnily ve vztahu k žalobci výchovný efekt, a žalobce se v průběhu roku 2012 dopustil dalších dvou přestupků. V postupu správních orgánů tak nelze shledat porušení základních zásad jejich činnosti, jak se snaží žalobce dovodit.

Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgány rezignovaly na povinnost odůvodnit své rozhodnutí, pokud jde o otázku jeho přiměřenosti. Přiměřeností neudělení dlouhodobého víza se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly, správně zohlednily, že si zde žalobce nevytvořil takové vazby, které by mohly být napadeným rozhodnutím zásadně narušeny. Žalobce v České republice nemá žádné přímé příbuzné, pouze strýce, tetu a jejich děti, naopak ve svém domovském státě (V.) žije jeho manželka, rodiče a sestra. Mimo vietnamskou komunitu zde nemá ani žádné společenské a kulturní vazby. Nic by tedy nemělo bránit jeho opětovnému zařazení do společnosti v jeho domovském státě. Správními orgány zjištěné skutečnosti přitom mají oporu v obsahu správního spisu, zejména výpovědi žalobce, a nelze dovodit, že by dopady napadeného rozhodnutí byly z jakéhokoli důvodu nepřiměřené. Pokud správní orgány kladly důraz na skutečnost, že protiprávní jednání žalobce bylo opakované, což zvyšuje jeho závažnost, nelze této správní úvaze nic vytknout.

Správními orgány obou stupňů byla věc nejen správně posouzena, ale jejich rozhodnutí jsou rovněž přezkoumatelná po stránce skutkové i právní.

Lze tak uzavřít s tím, že námitka žalobkyně nebyla uznána důvodnou a žaloba byla zamítnuta podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 15. října 2014

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu